

HET GROTE
AFSCHEID

Marc Swerts

HET GROTE
AFSCHEID

B

2025

Beefcake Publishing, Gent

Eerste druk 2025

© 2025 Marc Swerts & Beefcake Publishing
Ontwerp Lennard van de Laar
Portret auteur Frans Lahaye
Foto omslag Photocase.com

ISBN 9789493293717 – NUR 301

Beefcake Publishing
M. van Boergondiëstraat 8, 9000 Gent

www.beefcakepublishing.be
www.facebook.com/beefcakepublishing
www.instagram.com/beefcakepublishing

www.marcswerts.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Feels like I'm knockin' on heaven's door'

Bob Dylan

Hun blikken priemden.

Alsof ze samen in een schuilkelder zaten en hij hun enige contact met de boze buitenwereld was. De anderen hadden slechts flarden van het gesprek meegekregen, eigenlijk enkel de vragen die hij had gesteld, terwijl de antwoorden van de dame aan de andere kant van de lijn voor hen onverstaanbaar gemompel waren gebleven. Wellicht hadden ze wat kunnen afleiden uit zijn intonatie, die eerst redelijk fel was om dan aan het eind van het korte onderhoud monotoon te worden, maar waaruit toch geen harde conclusie kon worden getrokken.

Zodat hij nu hun sprankje hoop was.

Hij kon het terugdraaien, het verlossende woord spreken, het ontkennen. Alsof hij daarmee de waarheid nog in een andere richting kon duwen.

Maar zijn aarzeling nu was veelzeggend, zijn stilte een droeve bevestiging van het vreselijke verdict.

Hij stak zijn mobiele telefoon weer in zijn binnenzak en wreef met zijn handen over zijn bovenbenen als om meer tijd te winnen. Eerst staarde hij nog een paar tellen naar de grond, maar toen dwong hij zichzelf om zijn ogen op te richten en de andere drie in de ruimte aan te kijken. Zijn gelaat deed onmiddellijk het hele verhaal, zo kon hij aflezen uit hun expressies, zijn gezicht was

een niks verhullende vooraankondiging van het slechte nieuws. Maar hij zweeg, alsof er door dit uitstel nog iets te redden viel.

Het was Sonja die als eerste de stilte durfde te verbreken.

‘En?’

Hij slikte.

‘Eerst wilde ze niks zeggen.’

Hij slikte nogmaals.

‘Omdat we geen familie zijn, en ze deden dat sowieso al helemaal niet via de telefoon. Vanwege privacyrekenen. Ze was ook erg kortaf. Maar toen, na wat aandringen...’

Zijn stem trilde. Hij schraapte zijn keel, alsof het kwaad zijn strottenhoofd had aangetast, zodat het onbenoembare onbenoemd zou blijven, zoals ook bepaalde woorden, referenties naar ziektes of aandoeningen vermeden moesten worden. Vanwege het grote taboe. Alsof het onheil niet bestond zolang het niet was uitgesproken.

Maar er was gebeurd wat er was gebeurd.

‘Het spijt me.’

En het speet hem oprecht. Hoewel hij nu alleen maar de boodschapper was die zelf niet verantwoordelijk was, niet aansprakelijk, niet schuldig, die er niks aan kon doen, er niks anders van kon maken.

‘Hij is van ons heengegaan.’

Daarmee de eufemistische formulering herhalend die hij daarnet ook aan de telefoon had gebruikt. Alsof deze omfloerste vorm het minder erg maakte, alsof sommige archaïsche varianten van die ultieme boodschap makkelijker te verteren waren dan een naakte mededeling. Hij was niet langer onder de onzen, hij was ingeslapen, hij had het tijdige voor het eeuwige

verwisseld, had zijn laatste adem uitgeblazen. Of: hij was vertrokken, zoals het daarnet van de andere kant neutraal had geklonken.

Allemaal omwegen om niet dat ene te hoeven zeggen.

Xavier Proost was dood.

Petra begon te snikken. Jef legde eerst een troostende hand op haar bovenarm en probeerde toen met duim en wijsvinger van zijn andere hand zijn eigen opkomende tranen te bedwingen. Sonja bleef zoals altijd haar strenge zelf, maar iets in haar oogopslag maakte duidelijk dat ook zij geraakt was. Zij was de eerste die de kamer verliet, alsof ze wilde voorkomen dat er nog meer van haar diepere emoties aan de oppervlakte zouden verschijnen.

Een tijdperk was afgesloten, zo voelde het.

En nu moesten er zaken geregeld worden.